

[Hannstrup Glømmensen.]

række bemærkninger vedrørende de problemer, der daglig møder os, og som vi daglig må tage stilling til.

Ingen kan være i tvivl om, at det er gået op også for det danske folk, at vi ikke lever i en helt isoleret verden, men at omverdenens vældige indflydelse på vore vilkår også stiller krav til os. Det var vel en erkendelse, som blev meget stærkt udtalt under besættelsestiden og i årene umiddelbart derefter, og som førte til, at en socialdemokratisk regering med bred tilslutning i det danske folketing foreslog og fik gennemført, at Danmark tilsluttede sig NATO og dermed fandt et udgangspunkt for sin sikkerhedspolitik, som vi hidtil havde savnet. Det er det konservative folkepartis ganske klare opfattelse, at Danmark, således som de udenrigspolitiske forhold er i dag, stadig uafkortet må stå på denne NATO-alliances grund. Det betyder ikke, at vi ikke kan ønske reformer inden for NATO. Det betyder ikke, at vi afskærer os fra retten til over for andre NATO-lande så klart og tydeligt, så det ikke kan misforstås, at sige fra, hvis visse enkelte NATO-lande ikke forstår en døjt af, hvad demokrati er, og hvad demokrati bør være. Der har været bred enighed i det danske folketing om bebrejdelserne over for Grækenland, og der er ikke på dette område nogen som helst partipolitisk skillelinje os imellem.

Men når dette er sagt om NATO som fundamentet fortsat for dansk sikkerhedspolitik, så må det vel også være naturligt at tilføje, at forslag til indretning af den danske forsvarsstyrkelse og det danske forsvars opgavers løsning derfor også fortsat må bygge på NATO. Vi tillægger det afgørende betydning og værdi, at der står et bredt flertal bag Danmarks fortsatte medlemskab i NATO. Vi forstår, at det parti, der som sagt foreslog Danmark indmeldt i NATO, socialdemokratiet, også lykkeligtvis fortsat bygger på NATO. Nu har det socialdemokratiske parti i denne samling, ikke i salen, men over for pressen — det er jo naturligt at orientere pressen også, men somme tider kunne det måske være naturligt, det skal jeg senere gøre et par bemærkninger om, også at orientere folketinget mere direkte om det største partis tanker og forslag — men man har orienteret

om en skitse til en ny forsvarsordning, og man har bebudet, at den i næste samling vil blive forelagt for folketinget. Vi har forstået det således, at denne skitse — må jeg vel have lov at sige — tager sit udgangspunkt i et fortsat medlemskab af NATO, men nu kan man jo også blive så NATO-begejstret, at det næsten er for meget af det gode. Hvis man ligefrem tænker sig at foreslå, at et andet NATO-land, i dette tilfælde Tyskland, i realiteten skal overtage en meget stor del af forsvarsforpligtelserne for den jyske halvø og for Fyn med, så forstår man vel godt, når f. eks. chefen for forsvarsstaben, som jo nyder overordentlig stor respekt — jeg går ud fra også i socialdemokratiet — netop om skitsen udtaler:

„Forslaget bygger på en anden vurdering af truslen end den i NATO gængse. Jeg anser det for stærkt betænkeligt, at man i realiteten vil overlade forsvaret af Jylland til et andet land.“

Vi har i det konservative folkeparti ganske tilsvarende betænkeligheder. Vi går ud fra, at den socialdemokratiske skitse nu tages op til vurdering også i forsvarskommissionen. Vi forstår, man har holdt møde i dette hus med en række tillidsmænd og vist også med nogle sagkyndige om tingene og kommer tilbage til yderligere synspunkter her. Jeg går ud fra, at skitsen stadig forudsætter et medlemskab af NATO, og at den, i det omfang den ikke er forenelig med NATO-politikken, vil blive revideret.

Jeg lægger også vægt på, at der på et andet område er enighed om landets sikkerhedspolitik. Vi havde i april måned i denne sal en diskussion om efterretningstjenesten. Ingen af os ønsker nogen legen røvere og soldater, men ethvert moderne samfund må i den verden, vi lever i, sikre sig også i kraft af en efterretningstjeneste. Der blev under den pågældende debat den 10. april fremsat udtalelser, der i hvert fald på mit parti virkede noget ejendommelige. Det blev i virkeligheden draget i tvivl, om de implicerede embedsmænd havde levet op til deres ansvar, og der blev endda rejst en smule tvivl om, hvorvidt de pågældende embedsmænd overhovedet havde stået på grundlovens grund. Jeg synes derfor, det er naturligt, at det omfattende og saglige udvalgsarbejde, der nu under hr. Langkildes ledelse er afsluttet med en beretning, ganske tydeligt un-